

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2020

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΜΕ ΚΕΙΜΕΝΑ ΜΕΛΩΝ ΤΗΣ
ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ
συγγραφέων

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

Γιώργος Αράγης

Ένα σκίτσο

Τα μεσημέρια το κατακαλόκαιρο ήταν δύσκολα. Οι μεγάλοι, μετά το φαγητό, ξάπλωναν για τον μεσημεριάτικο ύπνο. Ήμουν έξι εφτά χρονών και δεν ήξερα τι να κάνω και πώς να περάσω την ώρα μου. Οι συνομήλικοι έλειπαν σε δουλειές, να ψάχνω για φωλιές πουλιών, είχε περάσει η εποχή, να γυροφέρνω στους κήπους και στα χωράφια, τα είχα βαρεθεί, να κατέβαινα μόνος μου μέχρι το ποτάμι δεν το αποφάσιζα. Πολλές φορές ξάπλωνα σ' ένα άδειο δωμάτιο και κοίταζα ένα σχολικό βιβλίο: ιστορία του 1821. Πολύ λίγο διάβαζα, χάζευα περισσότερο τα σκίτσα των αγωνιστών. Έβλεπα πάλι και πάλι τις αγριωπές φάτσες τους, τις πιστόλες και τα μαχαίρια στις ζώνες τους. Τα γιλέκια, τις φουστανέλες και τα τσαρούχια τους. Κι ένα μεγάλο σπαθί γυριστό στο χέρι τους. Πιο πολύ με σταματούσε ένα σκίτσο που δεν ήταν ολόσωμο. Έδειχνε ένα κεφάλι με πολλά σγουρά μαλλιά, που έπεφταν κυματιστά στα πλάγια. Κι ένα πρόσωπο σχεδόν νεανικό, ήρεμο, χωρίς γένια, με μεγάλα άκακα μάτια. Κοίταζε ίσια μπροστά του. Ήξερα την ιστορία του: είχε θυσιαστεί πολεμώντας τους Τούρκους δίπλα εκεί που είχε θυσιαστεί και ο Λεωνίδας της Σπάρτης... Ήταν η ηλικία μου; Αυτό το σκίτσο με συγκινούσε και μου 'φερνε δάκρυα. Παραφύλαγα κιόλας μη με δει κανένας μεγάλος και γελάσει μαζί μου.

Κάτω από το σκίτσο έγραφε:

*Για δεσ καιρό που διάλεξε ο Χάρος να με πάρει,
τώρα π' ανθίζουν τα κλαδιά και βγάζει η γης χορτάρι*

Πολύ αργότερα το διάβασα κι αλλιώς:

*[...] Έκελαδούσαν/ πουλιά, πετώντας/ όλο πιο πάνω.// Τ' άνθη
ευωδούσαν./ Κι είπε απορώντας:/ «Πώς να πεθάνω;»*

Η θυσία του Διάκου με συγκινεί πάντα, όχι όμως με κείνη την παιδική παρόρμηση.